

Amsterdam, 3 juni 1941

Beste tante Edith

De Duitsers zijn Nederland ingekomen.
Ze nemen nu grote maatregelen. Het leven
komt voor de gewone mensen wel weer op gang.
Maar ik weet niet wat ik moet verwachten.
Ik ben zo bang.

Het begon een paar dagen geleden. Ik
kwam 's ochtends beneden omdat ik wakker
er werd van geschreeuw. Het kwam uit
de keuken. Snel keek ik in de deuropening.
Mama lag met haar hoofd op de tafel en
papa liep denuwachtig rondjes. Jood of to-
ch niet hoorde ik hem mompelen. Hij keek
naar een blad op tafel. Ik kwam rustig
binnen en vroeg aan papa wat er was. Papa
schrok en keek me aan. Ik zag de angst in
zijn ogen. Ik keek naar het blad de tafel. Ik
las een stukje. Jood of niet stond erop. Het
leek alsof papa een besluit had genomen. Hij
pakte een pen en liep naar de tafel. Jood vulde
hij in en hij riep. Jood ik geef toe aan mijn gelo-
of. Maar volgens mij was hij bang want hij
streepte het toch door. Ik keek nog een keer
naar dat blad op de tafel. Het blad dat mijn
ouders zo bang had gemaakt.

Het leek allemaal wel weer goed te gaan. Dat
dacht ik tenminste. Papa kwam woedend thuis

van zijn werk. Beul riep hij. Mama probeerde hem te kalmeren maar dat lukte niet. Papa legde uit: de hoeden me niet meer. De hoeden geen joden meer. Hij sloeg met zijn vuist op de tafel. En ik ik stond daar maar met de tranen ogen kijkend naar alles wat er gebeurde. Het viel me op dat juf Sara ook ineens niet meer voor de klas stond. En zo bleek dus dat alle joden waren ontslagen.

Het werd nog erger toen ik thuiskwam van school was mama aan het nadenken. Naaien dat deed ze anders nooit de naaiden sterven op onze jassen. En die moest ik gaam dragen ook. Nu kan ik mezelf wel wijsmaken dat als jongens naar me kijken de naar mij kijken en niet naar die rot ster.

Ik moesten ook naar het gemeente huis een kaart laten maken. (wat een zin) en we kregen er ook zo'n stomme Jezus. (dat is eigenlijk ook best grappig wij hebben iets wat niemand anders heeft)

Maar daarna wordt het dus nog erger. We kregen een brief we moesten naar jodendorp. Dat wil ik echt niet zei ik tegen mama. Dan zie ik Noa nooit meer. Bij de familie van Noa was ik trouwens al niet meer welkom. Hij brengt ons in gevaar schreeuwde Noa's vader tegen mij.

En toen ging het dus van kwaad tot erger. We hoorden gister een vreemd geluid bij de buren. Er werd hard op deur geklopt en ik hoorde geschreeuw. Gehuil en gescheld. Ik hoorde ons buurmeisje cillen. Beer!

Ik hoop dat het bij jullie nooit zover komt. en de groetjes aan iedereen

Liefs Mieke